

VIÊN GẠCH LÓT

Lý Tống, Lý Tống;
Anh chào đời tiếng khóc oa oa.
Hồn Nước lằng lằng chiều gió lộng;
Quyện với hồn Anh đổ bão hòa.

Anh lớn lên trong tiếng đạn, bom;
Hòa tiếng mẹ ru, tiếng nhạc buồn.
Sông Bến Hải chia đôi Đất Nước;
Làm nhớ danh hai chữ Hiền lương!

Anh lớn lên, Quê Hương nội chiến!
Trận đánh leo thang tàn khốc từng đêm!
Nửa Cốt Nhục ở bên kia giới tuyến,
Huynh đệ tương tranh máu chảy ruột mềm!

Lời Non Sông theo Anh thôi thúc mãi,
Nợ Nước tình Nhà sao vẹn cả hai!?
Anh quyết lên đường theo tiếng gọi,
Lướt gió đèo mây thỏa chí trai.

Anh tung hoành trên bốn vùng chiến thuật,
Cả không gian thu gọn lại vòng tay.
Bảo vệ vùng trời Miền Nam Tổ Quốc,
Ở nơi nào giặc đánh, có Anh ngay.

Một chín bảy tư Đại Bàng gãy cánh,
Kẻ thù gọi Anh giặc-lái-ngụy-quân.
Suốt tám năm trong ngục tù cộng sản,
Anh không ngừng trù định kết thoát thân.

Trong cái chết Anh tìm sự sống,
Vượt ngục mấy lần; mưu trí, kiên gan.
Lội suối, băng rừng trước bao họng súng;
Anh vẫn hiên ngang thách đố tử thần;

Tới Hoa Kỳ Anh miệt mài đèn sách;
Trang bị cho mình kiến thức quang huy.
Bằng tiến sĩ Anh đã trình luận án;
Lời Non sông tha thiết gọi Anh về.

Một lần nữa Anh không màng hạnh phúc
của riêng mình, khi Đất nước lâm nguy.
Nhưng nguyện hiến thân làm Viên Gạch Lót,
Cho tự do tín ngưỡng, Lửa Từ Bi.

Anh lại lên đường trở về Tổ Quốc,
5 vạn truyền đơn rải xuống Quê Hương.
Kêu gọi toàn dân chuyển xoay vận Nước;
Tù tội, tử sinh Anh vẫn coi thường.

Tô Ly Hương
Cuối Thu 1992

CÁNH ÉN CÔ ĐƠN

Lý Tống, người tôi chưa từng gặp
Chưa một lần trò chuyện tâm tình
Nhưng đã tương giao từ thuở trước
Thuở hai người là những Chiến Binh.

Tôi hương dẫn hàng trăm xe vận tải
Đã bao phen bị phục kích trên đường.
Trong khoảng khắc Anh lái A 37
Vượt không gian đến quyết định chiến trường.

Anh tù binh, tôi sĩ quan cải tạo
Hai danh từ nhưng một nghĩa mà thôi.
Thân xác: nhục hình, tinh thần: tẩy não
Cho đón đau đến cùng tận kiếp người!

Tôi đang sống cầu an nơi đất khách
Anh quên mình vì Nước chẳng sờn gan.
Nhưng có kẻ chê Anh là ngu ngốc
Học thành công sao hành động điên gàn!

Loài rong biển cũng học đòi phê phán
Chí se sẻ mà đàm luận Anh hùng!
Thời buổi này vàng lẫn với thau chẳng?!

Đúng như lời Vũ Hoàng Chương thi sĩ:
“Lũ chúng ta đầu thai nhâm thế kỷ”
Vi thất thời nên để mất Quê Hương
Anh một mình Cánh én Cô Đơn
Không đem nổi Mùa Xuân cho Dân Tộc

Tôi tủi nhục ngòi “ôm hờn vong quốc”
Kiếp sống thừa khi Đất Nước chia xa.
Anh giờ đang tù tội ở Quê nhà
Một lần nữa lại làm thân trâu chó!

Hỏa ngục trần gian gông cùm đói khổ
lại theo Anh không biết đến bao giờ!?
Tôi bàng hoàng như sống giữa cơn mơ
Như chiếc thuyền lan giữa trời bão biển!

Cả thế giới sao thờ ơ câm nín?!
Hay cam tâm đồng lõa với bạo quyền?!
Rồi tất cả đều chỉ là phương tiện
Để biện minh cho cứu cánh đê hèn!

Tôi muốn thét cho tan bầu khí quyển;
cho mặt trời thiêu đốt bóng đêm đen;
cho những kẻ ngây ngô bưng bình;
đang u mê trong giấc ngủ ươn hèn.

Tô Ly Hương
Cuối Thu 1992

Chuyển Đến: Dư Thị Diễm Buồn – Ngày 7.4.2024

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN VỚI HƠN 10000 TÁC PHẨM